

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708764636640/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

II

De traadte sammen ind i Kaféen, de to Ungdomsvenner og Skolekammerater Henrik Gerhard og Ove Overgaard.

Den sidste sagde, medens de begge tog Overtøjet af og satte sig ved et af Bordene:

Nu er Spørgsmaalet, om vi straks skal sætte Vorherre under Debat – eller vi først skal spise til Aften? Du har været længe borte fra os, og jeg maa gøre Dig bekendt med Forretningsordnen. Den overholdes forresten ikke strængt. Som oftest begyndes der med Akademiet, og de metafysiske Sager faar da hvile til siden. Naar vi har afsat Akademiet, saa indsætter vi os selv. Derpaa er der i Reglen et Par Politikere, der engagerer en Skinfægtning – kvantsvis, som Holberg siger. Det gælder at lokke nogle Ubefæstede, eller endnu bedre nogle af de »Eldre« – af dem, der sidder inde i næste Stue – til at optage Handsken. Sker det ikke, saa kan vi ogsaa indbyrdes afgøre Sagen. Vi er Gudskelov ikke enige om nogen Verdens Ting – Gudskelov ikke! Læg nu Mærke til dem alle – de vrøvler dejligt. Du er vist forresten bleven til et af disse forbandet tavse Mennesker: de faar en Anden til at snakke altfor meget. Men det skal tilgives Dig – som den nyankomne. Du ser Pokkers, jeg vil ikke kalde det godt ud – Du kunde nemt blive vigtig. Men Du ser ud – saadan hvad Tyskerne kalder »unternehmend«. Det vil nok gaa af Dig; jeg har ingen Frygt. Ser Du: dette er ikke Bagtalelsens Skole her; det er Udtalelsernes. Det er et aandeligt Fileværk. Vi sliber hinanden blanke og skarpe. Men gaar Blankheden En til Hovedet, og bliver han vigtig, saa spytter vi paa ham. At være anløben, at have en Rustplet under Politur: det er Sagen! det eneste Kendetegn i vort Frimureri. Vore Fædre vaasede for meget om det Ædle. De har ødelagt Alt i den Retning for os. Det Stykke, vi saa' i Theatret, burde være skrevet bedre. Men Titlen er god nok. »Uden Fane og uden Fordom«. Du vil ikke høre noget om noget Ædelt her. Vi kan ikke udstaa de flommede Ord. Her kommer ogsaa den Slags Folk, der ovenikøbet halvvejs hører til os. Men saa snart de har ytret sig, og for et Øjeblik er gaet udenfor, vil Du straks høre Betegnelsen: Idiot!